

LHD EVEN STILL (2CD by Troniks)

Mbiemrat mund të jetë Tropetë vetëm, por ato të dobishme - ndoshta kështu që kjo muzikë është Heideggerian në shumë aspekte. Si jo muzikën e tij, natyrisht, por zhurma, zhurma dhe jo francez, ku matematika marksiste metafizikën dhe madje edhe gjurmët Ujku janë të punësuar, të vështirë si kjo shumë është i pranishëm në dorë. Thereeness, dhe gjithashtu e vështirë ose e pamundur për të përkthyer, por jo një ngjarje ose një dekonstruktimi, por fiksimit të gjithë të lehtë të Kierkegaard dhe Nietzsche filozofi dhe një jetë që të dyja në aktivitetin e ishte i papënduar dhe ende pavarësisht përpjekjeve për të kapërcyer atë të mbetet në fund për shkak të së vërtetës së saj në dy poetikë dhe angazhim. Kjo punë duket cuditerisht vjetër në qartësinë e saj. Si Loci, ne mund të kthehen për të, një qenie, dhe të gjitha ato që gjëra thrownness kaq keqkuptuar kaq. Kjo ndjenjë e paplotsueshmërisë - kjo është një re-release është gjithashtu shumë Heideggerian në një mënyrë të dukshme. Kjo është e qartë, lidhja e saj për muzikën, dhe kjo është e qartë është në tejkalimin e saj të metafizikës. Dhe kështu borxhi paguhet është një nga një qepje në mendim dhe në muzikë mes muzikës dhe zhurma. E cila është prishur. Një prerë shumë e rëndësishme, me të cilin është e mundur që nga njëra anë dhe jetojnë në mos tjetër jetojnë. Është një përhapje e cila lejon përhapjen. Një gjurmë e cila mund me kujdes të ri-futur në një shkencë që nuk është një shkencëtarizmin. Ashtu si një philosopheme philosopheme ose të veçanta me të cilat kjo copë e bën vendimin e pa-nevojshme. Pa dyshim një punë e madhe pastaj. E vështirë të mos jetë aq e qartë dhe transparente, kur shkrim në lidhje me një punë të tillë si ky i saj, që e bën më mungon besimin e nevojshme për t'u angazhuar në detyrë. Gjithashtu nga ana e tim ajo i plotëson mua si një trashëgimi të ardhmen për atë që kam bërë tashmë, dhe kështu që unë borxh një borxh i madh i mirënjohjes. Ndoshta ne mund të shtyjë metaforën diku tjetër, por unë nuk mendoj, sepse vëmendja lexuesit mund të jenë të tërhequr për këtë shkrim dhe jo punës nën shqyrtim. Ajo duhet të jetë e qartë gjithashtu se borxhi im është gjenetik, kjo punë është një gjenetikë, kështu që unë do të përdorë fjalët e veta e mia të thjeshta dhe jo disa të tjerë që do të bëjmë atë të drejtësisë shumë më tepër unë e di, sepse ndjej një familjare me atë që është më shumë se historike . Unë nuk mund ta bëjë atë të drejtësisë si unë mund të bëj as më larg drejtësinë time. Shqyrtim ime pastaj është një mbrojtje e jo akti i dhunës ndaj veten time nga vetja ime, por një shartim i multiplicities, në krahasim me thjesht klonimi, e cila nga ana tjetër mund të jetë e konsiderojnë të dhunshme, por thonë se nuk ka asnjë dhunë këtu , në të gjitha. Si mund të jetë kjo kështu? Ajo është vetëm duke parë shokët e Zarathustra si më pak të dhunshme se dashurin e tij se kjo mund të kuptohet.

Address <http://www.iheartnoise.com/>

LHD EVEN STILL (2CD by Troniks)

Adjectives might be only tropes but useful ones – perhaps so this music is Heideggerian in many respects. As its not music, obviously but noise, and not French noise where Marxist metaphysics mathematics and even wolf tracks are employed, difficult as this too is present at hand. Thereeness, and also difficult or impossible to translate, but not an event or a deconstruction, but the grafting all to easy of Kierkegaard and Nietzsche philosophy and a life which both in activity was unrepentant and yet despite the attempts to overcome it remain in the end because of its truth in both poetics and commitment. This work seems strangely old in its clarity. As a loci, we can return to, a being, and all that thrownness stuff so so misunderstood. Its sense of incompleteness – it's a re-release is also very Heideggerian in an obvious way. This is obvious, its

relation to music, and this is clear is in its overcoming of metaphysics. And so the debt paid is one of a suture in thought and in music between music and noise. Which is broken. A very important cut, with which it is possible to on the one side live and on the other not live. It's a semination which allows dissemination. A trace which can with care be re-introduced to a science which is not a scientism. Like a philosopheme or special philosopheme by which this piece makes the decision un-necessary. No doubt a great work then. Its hard not to be so clear and transparent when writing about a work such as this, that makes me lack the necessary confidence to engage in the task. Also for my own part it meets me as a future legacy for what I have already done, and so I owe it a great debt of gratitude. Maybe we could push the metaphor elsewhere, but I think not, because the readers attention might be drawn to this writing and not the work under review. It must be obvious also that my debt is genetic, this work is a genetics, so I will use my own simple words and not some others which would do it far more justice I know because I feel a kinship with it which is more than historical. I can not do it justice as I could neither do my farther justice. My review then is a defense of not an act of violence towards myself, from myself, but one of the grafting of multiplicities, as opposed to merely cloning, which in turn may well be consider violent, but I maintain that there is no violence here, at all. How can this be so? It is only seeing the friends of Zarathustra as being less violent than his lover that this can be understood. (jliat)